

„Cea mai adâncă și mai deplin creștinească reacție în fața vieții moderne este lepădarea de ea...”

- Mircea Vulcănescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 740
27 august - 2 sept. 2025

Monstruoasa hidră a complicității...

Cezar Adonis
Mihalache

Deși, pare a consemna realitățile dure de lângă noi pentru memoria faptelor de nerepetat ale zilei de mâine, pentru scrierea lor în Istorie, ca adevăruri, acele Adevăruri Istорice pentru cunoașterea atât de necesară generațiilor ce vor urma, de fapt, ONU face mizerabilul joc al Israelului... Pentru că, etichetarea seacă, formală, aparent cu tentă istoriografică a situației din Fâșia Gaza drept „foamete” servește strict evreilor... Mai ales că astfel de evenimente tragice au tot fost în istorie, în partea sordidă a existenței umane, dar nu au trecut de simpla consemnare... Nu au servit nici pentru necesare îndreptări istorice, nici pentru asumări de vinovății, nici pentru minima compensare morală a descendenților acelor ce au trăit ani de privațiuni... Dar, în Istorie, deși uneori și lucrurile înfricoșătoare devin Adevăruri Istорice, în fapt, ele sunt consemnate doar din perspectiva cronicarilor și apoi a unor istorici tot mai detașați... Desprinși, empatic, inclusiv de senzația foamei cronicizate... Rămân prioritare însă consemnările clare de Genocid... Și de crime contraumanității... Dar orice „Foamete”, din orice vremuri, din orice timpuri și contexte istorice, indiferent cât de adânc a mușcat din țări, popoare, comunități, rămâne doar o formă de raportare cu iz de narațiune istorică... Rămâne doar ca aceea grozăvie parte a unor scrieri, din păcate, nici măcar „mari romane”, ci doar consemnări seci... Rămâne străvezie ca putință de transmitere a impactului, și în relatarea istoricilor, și în istorie... Inclusiv în istorisirea peste vremuri a acelor grozăvii ale umanității ce ar putea conta în producerea unui freamăt empatic generațiilor următoare... Generații ce sunt, ce devin, tot mai puțin sensibile cu Trecutul, fiind ele însele tot mai îndepărtate de consemnarea prin propria

simțire a durerii transmise din vremuri... Uneori, nici măcar din timpuri... Nici măcar din conjuncturi „istorice”, nici măcar din acelea ale trădărilor și malversațiunilor unor conducători...

Or, din această perspectivă, ONU face jocurile Israelului, acoperind, mascând crimele evreilor în paginile de mâine ale istoriografiei, prin transformarea faptelor abominabile în note de subsol și etichetări diversioniste... Pentru că, tot ceea ce se întâmplă astăzi în Gaza nu este doar „Foametea din Fâșia Gaza”... Ba, nu ar fi suficient de drept transmisă ca imagine mentală, colectivă (și de acolo în istoriografia de mâine), nici măcar drept „Marea Foamete”... Pentru că, acolo, este o crimă împotriva umanității într-o formă voit continuată... Este un Genocid ce se înșiruie pe lanțul scurt al celor mai feroce și înspăimântătoare crime contra umanității... Crima prin suferința continuă... Și prin plăcerea bolnavă a călăilor de a menține această suferință până la ultima picătură de viață din trupurile, adesea, ale copiilor, pruncilor... Iar Genocidul din Gaza, săvârșit de Israel, este depășit poate, ca duhoare istorică, doar de lașitatea contemporanilor... Pentru că nu este „politically correct” să acuzi Israelul tocmai de ceea ce el a folosit și folosește pentru a-și hrăni dimensiune hegemonică, tiranică, nu?!... Altminteri, prima etichetare din partea unei organizații mondiale, cu acuzația clară pentru Israel de făptuitor al unui Genocid, ar trebui să ducă la prăbușirea aceluia bănos castel zidit din suferințele altora, din vinovățiile puse mereu în cărca altora, pentru propria mărire... Ar putea duce la negarea de drept a veșnicei autocompătimiri și victimizări pe care s-a zidit Israelul de astăzi... Ar duce în mod îndreptățit la revizuirea tuturor acelor politici și mecanisme „de conduită” menite a apăra imaginea de continuă victimă a evreului „prigonit”,

în fapt, urgisit doar de propria ranchiună, ură, dorință de răzbunare, toate, nu doar depășite de pofta de căpătuială, ci generate și puse în slujba satisfacerii acesteia. E adevărat, câteva țări din America Latină au început a se dezice de toate teoriile holocaustice... Au ieșit chiar din acele alianțe și organizații menite a impune recunoașterea suferinței ca vinovăție capitală a oricărei alte seminții decât cea îndreptățită, chiar și în ochiul chior și dintele spart talmudic, a fi despăgubită, îmbogățită, înavuțită, prin bani, prin funcții, prin putere, prin controlul tuturor celorlalți... Dar este încă prea puțin... Trebuie spus Întreg Adevărul! Pentru că în Gaza nu este doar „o foamete”... Nu este nici măcar o „Mare foamete”... Acolo este o dimensiune apocaliptică a răului săvârșit de evrei... Este un Genocid în formă continuată, având atâtea capete încât și hidroasa hidră mitologică ar păli.. Este un Genocid prin exterminarea cu arma în mână a celor neînarmați! Este o crimă prin execuția, cinică, și plăcere bolnavă, a civililor de către soldații israelieni! Este o moarte lentă, dureroasă, prin tortura înfometării, prin îmbolnăvirea și crearea condițiilor apariției acelor molute care să curme viețile celor ce mai rezistă printre dărâmături, printre gloanțe și bombe... Sunt atât de multe capete de acuzare pentru acțiunile evreilor în Gaza încât dreptul penal internațional ar putea să le numere dimpreună cu trupurile sfârțecate ale civililor... Dar ONU se mulțumește, de fapt, mulțumește Israelul, plusând o acuzație de mascare a vinovățiilor crunte...

Între mobilizarea Chinei și jocul „la dublu” al Europei...

Cristi
Pantelimon

Pe 11 iunie a.c., la summit-ul de la Changsha, China a mobilizat TOATE țările africane (cu o singură excepție, Eswatini...) să declare că aderă la principiile chineze ale BRI (Belt and Road Initiative), GDI (Global Development Initiative), GSI (Global Security Initiative) și GCI (Global Civilization Initiative). Evident, totul este pus sub semnul Sudului Global critic la adresa Americii lui Trump, care este „protecționistă” și „unilateralistă”. Declarația finală a acestui summit neobișnuit, în care o singură mare putere își remorchează un continent, este de o importanță mult mai mare decât „afacerea ucraineană” din Biroul Oval. Statele Unite sunt conștiente că adevăratul inamic nu este Rusia, ci China. John Mearsheimer este unul dintre strategii americani care au susținut în ultimii 20 de ani această idee. Rusia e prea slabă pentru a amenința hegemonia americană; în schimb, China și-a creat propriul microclimat instituțional care poate amenința Vestul condus de SUA (BRICS, BRI etc.). În aceste condiții, SUA sunt gata să revină la o relație mult mai bună cu Rusia, pentru a se concentra pe China. Cum răspunde China la această presiune? În primul rând, neintrând în jocul de confruntare (Mearsheimer vede Taiwanul ca teren posibil al acestei confruntări), încercând să atragă UE de partea sa (ceea ce nu se știe dacă a reușit, oficial, nu...) și căutând, la rândul ei, să înconjoare (containment?) SUA cu sistemul de alianțe economice și de infrastructură care o fac redutabilă și pe care SUA nu-l posedă. Cea mai recentă achiziție aici este proiectul căii ferate transcontinentale sud-americane care va lega Brazilia de Peru, scurtând cu 12 zile navigație între America de Sud și Asia. Va fi un alt „Transsiberian” care sigur va alerta puterile maritime vizate...

Probabil că terenul de confruntare cel mai aprig va fi în sensul acestei negări a doctrinei Monroe, care reprezintă, cum știm, debutul imperialismului american. Cum în Europa valurile războiului din Ucraina nu ne lasă să vedem desenul complet, dar putem anticipa o pornire vag anti-americană, așa cum se simte deja în Spania, Franța etc., am putea consemna o apropiere nemărturisită de China, și, indirect, de Rusia proaspăt „spălată” de Trump.

Lucrurile sunt în

dinamică... Și totuși, Interesul Europei pentru China și al Chinei pentru Europa e foarte vechi și foarte nou în același timp. Un fel de atracție irezistibilă face ca Bătrânul Continent, care se vede conștient relativ epuizat de resursele sale tradiționale de creștere (de la demografie la economie și cultură), să fie fascinat de capacitatea Chinei de a se menține pe sine ca identitate și a crește, în nici un secol, de la rangul de cantitate neglijabilă, la cel de primă putere economică și civilizațională a lumii. Nu Soare al umanității (SUA), ci Jupiter, cum bine spune J. P. Raffarin, adică fără pretenții de a lumina calea altora, dar influențând mersul tuturor planetelor, prin ponderea sa. O idee care circulă de mai bine de un deceniu și jumătate, iată, este că China este interesată de proiectul european și de reușita lui. Pe scurt, China investește în cuplul franco-german și, deși poate specula vechile rivalități dintre economiile lor, în interesul propriei economii, este angajată vital ca acest cuplu să reziste și să ducă mai departe UE, ca o contragreutate la SUA și hegemonismul său. În aceste condiții, ca să venim la subiectul păcii din Ucraina, oare cine are interes ca UE (Franța și Germania în primul rând) să deraieze pacea americano-centrată? Nu cumva China este sprijinitorul din umbră, nedeclarat, al impardonabilului belicism franco-german, botezat european?

O pace a lui Trump care ar face ca SUA, eliberată din acest război ucrainean care „nu ar fi trebuit să existe” (Trump, ingenuul...), să se îndrepte mai direct spre Taiwan, acolo unde, în ciuda apropierei culturale și identitare, politic, sprijinitorii apropierei de China sunt mai izolați acum, iar 60 la sută dintre taiwanezi se declară „doar” taiwanezi, spre deosebire de situația din anii 90, când doar 20 la sută dintre taiwanezi se declarau „doar” taiwanezi. SUA au, așadar, un instrument de luptă împotriva Chinei. Dacă pacea americano-rusă nu se așază, el nu poate fi, însă, folosit...

Joacă Europa un joc dublu, ca răspuns la jocul dublu american?

Despre austeritatea pentru căței și aruncarea vinei asupra asistaților social...

Gheorghe
Pipera

Foarte probabil, multă lume crede sau acceptă că suntem sub vremuri și că o mână de politicieni care au o reprezentativitate redusă și un tupeu nemărginit ne pot trata la nesfârșit ca pe niște captivi în colivie, lipsiți de curajul de a ne lua zborul și a trăi liberi. Mai grav, după „principiul” să luăm de la săraci ca să dăm bogaților,

în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor [...] și dreptatea [...] reprezintă valori supreme [...] și sunt garantate” – art.1 alin.3. Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți nu poate fi restrâns decât pentru cauze grave, cum ar fi apărarea securității naționale, a ordinii, sănătății ori a moralei publice, desfășurarea instrucției penale și prevenirea unei calamități naturale, ale unui dezastru sau ale unui sin-

Omului (art. 25), și în CEDO (art.14), precum și în Carta Drepturilor Fundamentale ale UE (art. 34). Constituția, precum și CEDO, garantează dreptul de proprietate, inclusiv sub forma creanței contra statului sau a speranței legitime. Drepturile sociale nu sunt doar drepturi principiale, teoretice.

Statul are obligația concretă de a onora creanța pensionarilor sau a persoanelor care beneficiază de asistență socială, în mod

mai multe decizii obligatorii, începând cu Decizia nr.874/2010. Cuantumul pensiei, stabilit potrivit principiului contributivității, se constituie într-un drept câștigat, astfel încât diminuarea acestuia nu poate fi acceptată nici măcar temporar.

Prin sumele plătite sub forma contribuțiilor la asigurările sociale (CAS), persoana în cauză și-a câștigat dreptul de a primi o pensie în cuantumul rezultat din aplicarea principiului

menținerea puterii de cumpărare a banilor primiți cu titlu de pensie; -să introducă impozite (inclusiv cele progresive) și să impună CASS pe pensiile care depășesc 3000 de lei; - să refuze accesul unor bolnavi de cancer sau al unor persoane cu dizabilități la sistemul asigurărilor sociale de sănătate; -să impună CASS pe indemnizațiile de creștere a copilului foarte mic; -să refuze sau să diminueze drastic bursele școlare sau studentești.

guvernele ultimilor ani a majorat sau consolidat mereu drepturile, facilitățile, rentele și monopolurile marilor actori ai economiei, tolerând sau încurajând pe față evaziunea sau optimizarea fiscală. Vocalii și agitații „lumii bune” nu mai prididesc să arate cu degetul către asistații social, către pensionari, către elevi și studenți, către profesori, către profesiile liberale și independente, ca fiind autorii anonimi ai deficitului bugetar, ca fiind comesenii care, cică, ar fi consumat o pizza mare la preț de pizza medie, restul fiind pomană sau credit.

Nimic despre adevărații autori ai „incapacității de plată” în care s-ar afla România: dulăi care fac evaziune sau optimizare, care dau șpagă de supraviețuire sau papă subvenții, ajutoare de stat și contracte de achiziții publice unde jumătate din bani se fură, politrucii, birocratii de la Bruxelles, ONG – urile globalist – progresiste... Totuși... Încă avem o Constituție din care rezultă că România este stat de drept, democratic și social,

istru deosebit de grav. Restrângerea poate fi impusă numai dacă este necesară într-o societate democratică și numai dacă este proporțională, nediscriminatorie și temporară, fără a putea atinge substanța dreptului sau a libertății – art.53.

Printre aceste motive de restrângere a drepturilor democratice nu se află dificultățile bugetare ale autorităților. De asemenea, potrivit art. 47 din Constituție, statul trebuie să asigure cetățenilor un nivel de trai decent, prin măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, iar cetățenii au dreptul la prestații sociale, cum ar fi dreptul la pensie (drept necondiționat de contribuția la un fond de pensii, n.a.), la concediu de maternitate plătit sau la măsuri de asistență socială.

Constituția noastră nu a inventat aceste drepturi și libertăți și nici obligația statului democratic și social de a asigura cetățenilor un nivel de trai decent. Astfel de drepturi fundamentale se regăsesc și în Declarația Universală a Drepturilor

prompt și integral, iar drepturile create prin legi anterioare trebuie respectate indiferent dacă o lege nouă le mai prevede sau nu. Caracterul integral al drepturilor sociale semnifică obligația statului de a nu le ciunti, indiferent de dificultățile financiare pe care le-ar clama la un moment dat. Sub protecția conferită de Constituție și de CEDO, pensia pentru limită de vârstă reprezintă un „bun”, în sensul Convenției, deci este obiect al protecției ca drept de proprietate (cauzele Buchen c. Cehia, Andrejeva c. Letonia, Muller c. Austria etc.). Eventualele dificultăți financiare ale statului nu pot aduce atingere dreptului la pensie, care este un drept câștigat (cauza R.Sz c. Ungaria). Măsurile de politică bugetară nu pot afecta drepturile dobândite de cetățenii care, cu bunăcredință, s-au bazat pe dispozițiile legale și au așteptarea legitimă de a obține pensia și drepturile conexe câștigate în baza reglementărilor anterioare.

În privința pensiilor contributive, CCR a emis

contributivității; derogarea, chiar și temporară de la obligația concretă a statului de plăti pensia în exact cuantumul de la data pensionării afectează substanța dreptului la pensie. Foarte important este acest pasaj din Decizia CCR nr.874/2010: „dificultățile bugetului asigurărilor sociale de stat nu pot fi opuse dreptului la pensie în sensul diminuării, chiar și temporare, a cuantumulului pensiei, dreptul constituțional la pensie neputând fi afectat de proasta gestionare a bugetului de respectiv de către stat”.

Așadar, nu este constituțional ca Statul român: -la recalcularea pensiei, în baza legii 360/2023, să reducă imediat sau în timp cuantumul pensiei, pe motivul justului echilibru între pensiile mari și pensiile mici; pensiile mari au la bază contributivitatea, pensiile mici rezultă din proasta gestiune a sistemului de protecție socială; -să refuze, prin așa-numita ordonanță – trenuleț, acordarea indexării pensiei cu rata inflației; rațiunea indexării este

Toate cele de mai sus pot sta la baza unor demersuri de recuperare a ceea ce este al cetățeanului – drept, bun, speranță legitimă, încredere în stat și în sistemul judiciar, libertate, conștiința faptului că legea este pentru toți și este rațională. Doar că nimic din cele de mai sus nu se poate obține fără un proces, în care să fie ridicate excepții de neconstituționalitate pe care să le rezolve CCR în sensul propriei jurisprudențe. Iar doar câteva reclamanți nu pot fi suficiente pentru o soluție favorabilă, dar este puțin probabil ca judecătorii de la CCR să se sensibilizeze și să dea soluția justă pentru un asemenea număr mic de reclamanți...”

Uitarea istoriei și răzburarea ei...

Petru
Jipa

Istoria, spusă sau uitată, nu este doar o colecție de date sau de zile în calendar. Este un țesut viu care ne conectează cu rădăcinile, cu deciziile și cu consecințele acțiunilor noastre. Când uităm această moștenire, uităm nu

larizare și manipulare. Când nu știm partiturile fiecăruia dintre „instrumentele” societății – academie, mass-media, politică, comunitate – interpretăm o piesă complexă doar parțial. Sunetele pierd armonia, iar răzburarea istoriei apare ca o „sonată” care a pierdut armonia prezentului. În multe opere, personajele care ignoră lecțiile trecutului se

securității, iar „sferelor de influență” li se acordă o importanță crescută; tratatele și structurile internaționale (Liga Națiunilor) s-au dovedit slab eficiente în prevenirea agresiunii. Astăzi Uniunea Europeană și NATO funcționează ca piloni ai ordinii eurasiatice; există mecanisme mai consacrate de sancțiuni economice,

ergie verde, digitalizare). În 1939 propaganda a fost folosită ca instrument de mobilizare națională; democrațiile se confruntă cu demagogie, extremismul politic și deficit de încredere. Astăzi democrațiile europene se confruntă cu dificultăți legate de dezinformare, populism și euro-scepticism, dar mecanismele instituționale

ca generația de ieri să fi fost epuizată de lupta pentru idealuri mai înalte poate fi văzută ca o consecință a eforturilor de a construi o lume mai bună, plină de speranță și solidaritate. Aceste idealuri au fost, însă, adesea compromise de realitățile economice și sociale, lăsând în urmă o atmosferă de descurajare și oboasă. Mi-am adus am-

doar evenimente, ci și lecțiile pe care le-am putea învăța din ele. În lipsa acestei înțelegeri, istoria are „răzburarea” ei: ne lovește în forme neașteptate, readuce vechi traume sau repetă tipare care par să se repete în cercuri nevăzute. Fiecare individ face parte dintr-un lanț de povești, decizii și evenimente. Uitarea poate indica o disociere de rădăcini, de identitate colectivă și de responsabilitate față de cei care au trăit înaintea noastră. Este mult mai ușor să ne concentrăm pe prezent și pe soluții rapide decât să investim timp în studierea trecutului. Însă comoditatea aceasta vine cu un cost: repetarea greșelilor, lipsa contextului și pierderea învățămintelor. Când nu învățăm din erori, unele adevăruri apar din nou, sub forme diferite, dar cu aceleași mecanisme. Simplificările și miturile pot înlocui adevărul istoric, creând scenarii ale urii sau ale unei structuri care nu mai sunt bazate pe fapte, ci pe emoții colective. În absența unei narațiuni verificate, publicul poate deveni sceptic, iar dialogul civil poate fi înlocuit de po-

trezesc în situații asemănătoare cu cele din poveștile anterioare, dar cu confuzii și consecințe pe măsura ignoranței. O paralelă între Europa de la începutul celui de-al Doilea Război Mondial (contextul politic, economic și militar) și Europa de azi poate evidenția lecții, riscuri și evoluții. Atmosfera de securitate și echilibrul de puteri.

În 1939 Europa era divizată între deplasări agresive ale regimurilor autoritare (Nazism, Fascism, comunism în unele zone) și democrațiile vestice. Alianțele sunt reconfigurate; tensionările militare au escaladat rapid (Hitler a invadat Polonia, declanșând războiul). Astăzi Europa se confruntă cu un cadru multipolar, cu Federația Rusă ca principal actor militar și politic în vecinătate, alături de NATO ca mecanism de securitate colectivă. Amenințările includ efecte hibride, cibernetice, și presiuni armate la granițe, nu o agresiune generalizată precum în 1939, ci o combinație de factori, sancțiuni și război în proximitate. În 1939 o mulțime de state sunt în căutarea

alianțe militare comune și un cadru normativ (drepturile omului, dreptul internațional) ce încearcă să descurajeze agresiunea. În 1939 amenințările sunt concentrate în Europa centrală și de est, cu posibilitatea unor legături rapide către alte regiuni dacă agresiunea nu este contracarată. Astăzi riscurile tind să fie transfrontaliere (securitatea energetică, cyber, spațiul, migrația) și influențează dinamici globale (relațiile SUA-EU, China, Rusia). Vulnerabilitățile pot proveni din dependențe economice sau din fragilitatea instituțiilor democratice. În 1939 economia europeană este afectată de măsuri protecționiste, șomaj și crize (de ex., impactul Marii Crize economice). Capacitățile industriale sunt mobilizate pentru război. Astăzi Uniunea Europeană este o economie integrată, cu lanțuri de aprovizionare complexe. Crizele recente (pandemia, volatilitatea energiei, creșterea prețurilor la energie) au accentuat dependențe și vulnerabilități, dar există suficiente rezerve pentru adaptări tehnologice (en-

sunt mai robuste, cu acces la justiție, mass-media și societatea civilă pentru contracarare. În 1939 a fost făcute alianțe fragile și ad-hoc; în fața agresiunii, multe state au rămas divizate sau nesigure de ce cale să urmeze. Astăzi existența NATO ca „garant al securității colective” și relații complexe între UE, SUA și alte state membre. Înțelegerea rolului descurajării și a învățării din istorie ar fi crucial pentru a preveni escaladări. Dar...? Și câte ar mai fi de spus...!

Parcă am avea două generații: de ieri care este obosită, dar clădită pe valori morale și generația de astăzi care are un singur zeu, banul. Această reflecție asupra generațiilor sugerează o scindare între valorile și prioritățile celor două ere. Generația de ieri, descrisă ca fiind „obosită”, simbolizează o epocă marcată de sacrificiu, muncă grea și idealuri colective. În contrast, generația de astăzi, care „recunoaște un singur zeu; banul”, reflectă o societate în care materialismul și consumismul au devenit valori predominante. Posibilitatea

inte de o scenă scrisă undeva, cum Napoleon merge la bancheri să ceară bani pentru război, iar bancherii au refuzat. Atunci Napoleon le-a reamintit că pot fi montate în centrul Parisului iar ghilotinele. Ce vreau să spun, astăzi nu mai știu cine conduce lumea: politicienii sau bancherii. Dar să fie pace și să sperăm că le vine „mintea de pe urmă” oamenilor politici și se gândesc că nu banul salvează omenirea. Omenirea a făcut banul.

„Ialta” economică postdecembristă: regionalizarea prin reziliență (dar și reziliența prin... regionalizare)

Cezar Adonis
Mihalache

Da, de acum se vor putea afișa, ca mod de ființare, nu doar ca nume, drept „regiuni”. Chiar, regiuni economice. Și nu neapărat „de dezvoltare”, ci, de drept spus, „de reziliență”... Aceea reziliență, ca parte din programul general european al PNRR -ului care ne a arătat despre ce este vorba. Dar nu am vrut să înțelegem. Aceea reziliență de înlăturare, de înlocuire „fir a fir”. Sigur, o înlocuire, la început, economică, la care se vor raporta apoi toate celelalte... Și reziliența de populații, și cea teritorială... Pentru că este vorba de colonizare. Întâi, una economică, apoi de populație, începând cu inserarea de grupuri, colectivități, mase ce ne vor dilua reprezentarea, de drept, de neam, țară și sânge străbun, până vom ajunge a ne mai căuta, identitar, român cu român într-o masă „național federalizată” cu zeci de etnii... Pentru că este o regionalizare a

reziliențelor în sensul cel mai decapant. Și va fi, chiar așa, pe regiuni cardinale, doar că nu se vor mai numi, nici „de Nord”, nici „de Nord Est”, „Nord Vest”, „Sud” etc... Ci pe sferele de inserare și acaparare, de împărțire pe interesele de colonizare. Cu acapararea a tot ce mai era, economic, și industrial, rămas după

disipați. Împrăștiati de o masă de invazie. De invadatori. Pentru că o națiune devine minoritară în propriul „limes” nu doar ca număr, ci și prin reprezentare și, mai ales, reprezentativitate.

Și abia când vom începe a desluși conturul regiunii economice (de reziliență, desigur!)

primele valuri de desființare, de dezintegrare a „mormanului de fier”, și comercial – mic și mediu privat, de acum.

O regionalizare prin reziliență, dar și o reziliență prin regionalizare. Probabil, la final, între aceste formule se va mai rezuma încercarea de a înțelege cum am ajuns, nici măcar reduși ca prezență în țara noastră, ci

ungurești, preluând masiv fabrici, afaceri, zone de exploatare, vom înțelege poate că suntem pe cale a fi, nu sfărtecați pe roata de care au tras trădătorii noștri pentru a pune sângele ființei noastre în căușul diavolicesc al veneticilor, ci pe cale de a nu mai fi... Când vom înțelege că se conturează și o regiune economică („de dezvoltare”)

ucraineană în România, prin alte acaparări țintite și trasate la masa unor „lalte” economice postdecembriste, prin achiziții de alte fabrici, terenuri, aeroporturi, va fi prea târziu. Pentru că toate acestea nu se vor petrece etapizat, ci dimpreună... Etapizate vor fi doar recunoașterile publice ale prezentei altora

torice, au început a ne arată o față tot mai neprietenosă, reproșându-ne agresivitatea de invadatori pentru că am îndrăznit a celebra figura istorică a Reginei Maria și micul ei paradis de la Balcic. Și nu a fost o stare de isterie istorică... Pentru că prezentul lucrează cu armele economice... De fapt, a prefigurat o altă invazie economică, de preluare a altor fabrici din România... Căci, până și bulgarii ne cumpără fabricile (de ulei). Și nu doar pentru că sunt cu un pas înaintea noastră pe drumul aderării la euro, ci pentru că sunt în pas cu frontul ce se strânge peste „limesul” nostru. Dinspre Ungaria, dinspre Ucraina, și, iată, dinspre Bulgaria, pentru a ne înghesui, la început doar economic, într-un colț tot mai restrâns, apoi, cum populațiile aparținătoare pot ființa doar în sferele lor economice, și de resurse, înghesuiți spre nereprezentativitate....

Românii între manipulare și realitate...

Grigore
Stamate

Luna trecută a fost lansată pe rețelele de socializare o înștiințare, prin care primăria unui sector bucureștean – în conformitate cu hotărârea consiliului local respectiv, prin care a fost aprobat „Programul de aprovizionare a populației cu produse alimentare în regim de consum raționalizat” – informa Capitala, că o anume rețea de magazine (al unei multinaționale, desigur) urmează să distribuie produse alimentare pe bază de rații și cartele, la mobilizare și război. În susținere, se invocau dispozițiile Legii nr. 477 din 2003 privind pregătirea economiei naționale și teritoriului pentru apărare, precum și Hotărârea de Guvern nr. 370 din 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a acesteia. De ce acum, la peste 20 de ani de la adoptarea respectivelor acte normative și tocmai în ajunul adoptării primei etape a măsurilor de austeritate, iar nu altcândva, interpretările pot fi diferite. Deși, de așteptat ar fi fost să se aducă, mai întâi, la cunoștința generală – potrivit aceleiași legi – ce acțiuni s-au întreprins (dacă s-au întreprins) pentru pregătirea economiei și a populației pentru apărare. Asta, ca să nu mai spunem și împotriva cui, adică a cărei potențiale și iminente

agresiuni, pentru că nu toți împărtășim aceleași convingeri. Firește, cu argumente și motivații temeinice. După care – dacă, într-adevăr, situația chiar impune – să se intervină și cu „programul de aprovizionare cu produse în regim raționalizat”. Pentru că, altfel, la o primă impresie, fiecărui neavizat – fie și subliminal – i se induce temerea că României – și așa aflată la un pas de colaps – i s-ar adăuga încă unul. Unul absolut, de o pericolozitate extremă: războiul, cu tot ce incubă o asemenea stare apocaliptică. Iată, de ce, într-un asemenea context, apare o întrebare cât o țară: din inițiativa cui se dezvoltă o asemenea atitudine în spațiul public românesc, în rândul unei populații și așa destul de tensionată? Fiind de notorietate, că asemenea atribuții sunt numai de competența Consiliului Suprem de Apărare a Țării. Iar, guvernul – ca să nu mai scormonim în opiniile izolate și fanteziste ale unor miniștri – abia atunci se poate pronunța, în deplină cunoștință de cauză. Dacă o asemenea ipostază are scop manipulator – mai exact, să ne abată atenția de la ceea ce i se pregătește majorității asupra căreia se vor revărsa efectele austerității – ar fi mai mult decât impardonabilă. Chiar am fi luat de proști, cu toții sau, cel puțin, partea cea mai afectată. Dar, dacă lucrurile se complică și mai mult, atunci, cu

siguranță, ne vom spune, că dintre două năpaste (între război și austeritate), preferabilă ar fi cea din urmă.

Oricum ar fi, bine nu-i! Și, cum, personal, detest orice fake news, tare aș fi curios să vedem cu ce explicații pot intervenii decidenții, ca să contracareze asemenea „mașinațiuni”, care nu sunt nicicum de bun augur. Asta, ca să nu se dea amplitudine oricăror inevitabile speculații. Să revenim însă la răul cel mare: un eventual conflict militar, în sarcina întregii populații. Nu mai este nevoie să spunem cine este agresorul. Indirect ni l-a indicat și șeful diplomației românești, doamna Oana Țoiu, care s-a angajat (din înșurătorie) să sprijinim necondiționat Ucraina. Atenție! Nu pentru a rezista, nu pentru a se apăra, ci până la victoria completă asupra Rusiei. Cu alte cuvinte, să ne angajăm noi, românii, dincolo de ce nu a înțeles să se implice SUA. Interesantă paradigmă! Iată ce înseamnă, domnule prim-ministru să fie „așezați” oamenii nepotriviți acolo unde nu le este locul. Și, așa, ca simplu cetățean, am dreptul să mă întreb dacă doamna respectivă o fi auzit de eminentul Nicolae Titulescu? Căci, de citit magistralele discursuri ale unuia dintre cei mai mari diplomați ai lumii, fost președinte al Ligii Națiunilor, nu cred că se mai pune problema. Oare, nu s-a găsit în tot Ministerul Afacerilor

Externe – printre sutele de diplomați de carieră – niciunul care să reprezinte această structură de elită?

Personal, mă îndoiesc și mă cutremur când mă gândesc la cheremul cui a ajuns diplomația României. Păi, nu mi amintesc să se mai fi întâmplat o asemenea enormitate. Luați aminte bine, domnilor guvernanți, cu miniștri precum Oana Țoiu, la Externe, și cu Liviu-Ionuț Moșteanu, la Apărare (dacă, între timp, nu vor fi remaniați), lesne, putem satisface pretențiile altora de angajare a României în război.

Oameni buni, chiar nu știți ce se întâmplă cu românii din ținuturile românești ale Ucrainei? Cum îi persecută regimul lui Zelenski, cum le interzice limba română și credința strămoșească, cum le distrug bisericile și umilesc preoții români, cum ne sfidează însemnele sfinte, cum însuși președintele de la Kiev s-a exprimat, că Bucovina noastră, dintotdeauna românească, aparține României pe nedrept?! Ați uitat atât de repede (ori, chiar nu mai știți conținutul Declarației Parlamentului României din 28 noiembrie 1991)? Pentru orice eventualitate, vă reamintim doar punctele 3 și 4: „3. Parlamentul României, declară solemn că referendumul organizat de autoritățile de la Kiev în teritoriile românești încorporate cu forța în cadrul fostei URSS – respectiv în Bucovina de Nord, Ținutul Herța, Ținutul

Hotin, precum și în județele din sudul Basarabiei – este nul și neavenit, precum și consecințele acestuia.

Parlamentul României cere parlamentelor și guvernelor tuturor statelor care vor recunoaște independența Ucrainei să declare expres că această recunoaștere nu se extinde asupra teritoriilor românești menționate”. Lăsați deoparte orice îndoială și să dăm credit acelei înțelepciunii parlamentare, ulterior, desconsiderată fără niciun just temei. În defavoarea României, bineînțeles. Nu, domnilor, noi n-avem pretenții teritoriale față de niciun stat, dar ar trebui să ne dea de gândit afirmațiile hazardate ale unor lideri, care se vor stăpâni și peste ce nu este al lor. Personal, urăsc războiul, știu bine la ce consecințe dezastruoase ne-am expune și noi, dacă am plusa în acceptare. Nu împărtășesc defel ce se întâmplă în și cu Ucraina – din mai toate punctele de vedere – îndeosebi, în privința tinerilor care-și pierd viața, de o parte și de alta. Am destui prieteni ucraineni și foști parteneri, cu care m-am înțeles formidabil. Sunt solidar cu NATO și UE în ajutorul acordat. Totul până la un punct însă: nu doresc ca țara mea să fie împinsă într-un război, cu care – să fim sinceri – nu are nicio legătură și nici să fie folosită pe post de paravan...